

Aprendre a comptar, aprendre a llegir el món

Publicat per [Interacció](#) [1] el 18/10/2013 - 13:52 | Última modificació: 12/05/2026 - 14:29

La publicació dels resultats del primer informe PIAAC de l'OCDE, presentat sovint com el "PISA d'adults", sacseja una idea molt instal·lada durant anys: que l'expansió educativa garanteix automàticament una ciutadania més preparada. Espanya obté resultats baixos tant en comprensió lectora com en matemàtiques aplicades, situant-se clarament per sota de la mitjana dels països participants. El debat públic s'omple de diagnòstics sobre fracàs escolar, competitivitat i productivitat. Però hi ha una qüestió menys visible: què passa en una societat que progressivament perd capacitat per interpretar el món que habita?

En aquest mateix context s'ha fet viral *Pipas*, el curtmetratge de Manuela Moreno premiat al Notodofilmfest. La peça construeix una escena aparentment simple: dues joves mengen pipes en un parc mentre mantenen una conversa sobre el xicot d'una d'elles. L'humor neix d'un malentès molt concret. La protagonista interpreta que el seu nòvio li diu "Pi" com a diminutiu de Pilar, sense entendre que en realitat es refereix al número π , après a l'institut.

El curt és molt més precís del que sembla. La posada en escena acumula indicis socials sense necessitat d'explicar-los directament: el parc, els grafitis, el llenguatge col·loquial, el vestuari, la manera de parlar mentre mengen pipes, la dificultat mateixa d'articular la conversa. Tot contribueix a dibuixar un context de fragilitat educativa i social. Però el vídeo evita convertir els personatges en caricatures absolutes. El que mostra és una distància cultural: la separació entre els codis escolars i determinades experiències quotidianes.

Aquí és on el curt connecta amb el clima que revela l'informe PIAAC. El problema no és només no saber resoldre una operació matemàtica o tenir dificultats lectores. El problema és quedar parcialment exclòs dels llenguatges que structuren la vida social, laboral i simbòlica contemporània. *Pipas* transforma aquesta idea en una situació còmica, però la incomprensió que activa el relat també apunta cap a una desigualtat cultural molt concreta.

La peça és significativa perquè visibilitza un debat obert: l'accés a la informació no garanteix necessàriament capacitat d'interpretació. En societats saturades de discursos tècnics, econòmics i mediàtics, la qüestió central ja no és només tenir informació, sinó disposar de les eines culturals i educatives per donar-li sentit.

Potser aquí hi ha una pregunta que les polítiques culturals encara no hem resolt del tot: què vol dir formar ciutadania cultural en una societat saturada d'impactes, estímuls i informació? La mediació, l'educació cultural o el treball amb públics deixen de ser qüestions complementàries i passen a ocupar una dimensió central. No només es tracta de garantir accés a continguts. També de crear condicions perquè aquests continguts es puguin llegir, discutir i interpretar col·lectivament.

Pipas utilitza l'humor i un malentès quotidià per parlar de desigualtats educatives i distància cultural.

Categories: Vídeo, pòdcast

Categories: Recursos i publicacions

Etiquetes: educació i cultura

Etiquetes: desigualtats culturals

Etiquetes: pensament cultural

Etiquetes: públics de la cultura

- [2]

URL d'origen: <https://interaccio.diba.cat/blogs/2013/aprendre-a-comptar>

Enllaços:

[1] <https://interaccio.diba.cat/members/interaccio>

[2] <https://interaccio.diba.cat/node/4365>